

► **Fietsen over goede paden was niet altijd vanzelfsprekend**

# Al 35 jaar veel fietsplezier

**Het lijkt gewoon dat er in het Haaksbergse buitengebied een netwerk van 60 kilometer aan goed onderhouden fietspaden ligt.**

**Betty Morsinkhof**  
**Haaksbergen**

**T**ot 1982 zijn veel zandwegen voor fietsers grotendeels onbegaanbaar. Een doorn in het oog van Frans van Duist (80), als HTFC'er destijds betrokken bij de Fiets4daagse. Geregeld wordt de organisatie geconfronteerd met modderige of mulle zandwegen die aan de route moeten worden onttrokken. „We hebben schitterende natuurgebieden. En dan kun je er niet fietsen. Zonde!”

Van Duist richt de Commissie tot Herstel van Rijkswegen (KHR) op en vindt in (wijken) Kars Kip een fervent medestrijder. Hun motto: Neem de schop ter hand en maak zelf fietspaden in het Haaksbergse zand. In 1980 begonnen de voorbereidingen. Het tweetal maakt een plan en voert overleg met de toenmalige directeur van Gemeentewerken. De lokale overheid doet mee en zorgt voor transport en aanlevering van onder meer zand en puin.

„We hebben alle 1.200 deelnemers aan de Fiets4daagse persoonlijk benaderd om een bijdrage te leveren in de vorm van arbeid of financiën. Sommigen gaven direct geld mee. Dat was ons beginpotje.”

Precies 35 jaar geleden komen



▲ De vrijwilligersploeg van Stichting Rijkswegen Haaksbergen in het buitengebied. FOTOFRANS NIKKELS

aan de Assinkweg de eerste meters van een traject dwars door Het Lankheet tot stand. Zo'n 50 vrijwilligers van de HTFC werken zich - verdeeld in ploegen - in het zweet. „Allemaal handwerk”, benadrukt Van Duist. „Het pad werd uitgegraven met de schop. Met een sloophamer sloegen we de brokken puin fijn. Het begrip participatie bestond nog niet. Toch wa-

**“**  
**Het begrip participatie bestond nog niet. Toch waren wij er al mee bezig**

–Frans van Duist

ren wij er al mee bezig.” Na een week noeste arbeid is de eerste kilometer fietspad gereed. Medio augustus is dat uitgegroeid tot 7 kilometer. Tijdens de Fiets4daagse wordt het officieel in gebruik genomen.

Gestaag werkt de - ietwat uitgedunde - vrijwilligersploeg door richting Haaksbergerveen en Buurserzand. Om het voortbestaan van het fietspadennetwerk te waarborgen, worden deze activiteiten in 1987 losgeweekt van de HTFC en ondergebracht in de Stichting Rijkswegen Haaksbergen (SRH). Er wordt een tractor aangeschaft en een vrachtwagentje, beide tweedehands. De komst van een freesmachine die onkruid verwijdert maakt de gifspuit overbodig. De SRH zorgt inmiddels

ook voor het plaatsen van banken en picknicktafels. En 's winters voor het opruimen van zwerfafval.

„Er ligt straks een hoop werk te wachten. Deze winter met afwisselend vorst en dooi heeft schade aangericht”, heeft Van Duist geconstateerd. Van de pioniers uit 1982 is hij als enige over, nog steeds voorzitter en actief. Hij denkt terug aan een wervingsactie in de beginjaren. „Een fotoadvertentie 'Zo wás het, en zo is het nu' maakte de verbetering voor fietsers zichtbaar. 'Met dank aan...' en vervolgens de namen van alle 400 donateurs. Binnen een jaar groeiden we naar 1.200 donateurs.”

„Nu hebben we een harde kern van acht gedreven vrijwilligers. Er willen meer mensen helpen dan we kunnen plaatsen.”